

1	PLATÓ	DESCARTES
Estil	Obra extensa, en forma de diàleg i recorre al mite i la metàfora.	Obra seguint el model científic; vol crear un mètode universal i segur; es tracta de reflexionar sobre veritats evidents.
Realitat (Metafísica)	Dos móns: Intel·ligible i sensible.	Tres substàncies: Déu, Jo i el Món.
Coneixement	Els sentits només serveixen pel coneixement de l'aparença. La raó és la que ens condueix al món vertader. El coneixement és propi de l'ànima, és record.	Dubtem dels sentits ja que les coses que em mostren són confuses i obscures; el coneixement clar i evident només ve donat per la raó.
Idea	Realitat extramental, immaterial, eterna i invariable, que és el fonament i model dels objectes sensibles. 4 tipus: de les coses, matemàtiques, de valors i la Idea de Bé, que és la mare, la causa de la resta d'Idees	Representació mental. 3 classes: adventícies (provenen de l'experiència), factícies (construïm nosaltres combinant altres idees) i les innates (el pensament les poseeix per ell mateix). A partir de les Idees innates demostra l'existència de Déu.
Antropologia	Dualista: Home compost d'ànima (MI) i cos (MS), una unió antinatural, el cos és la presó de l'ànima (Carro alat).	Dualista: Home compost per dues substàncies (pensament i extensió) connectades per la glàndula pineal.
Psicologia	Ànima tripartida, depenent de la part que ens domini tenim una funció social dins de la República (artesans, guerrers o filòsofs reis).	La característica fonamental de l'ànima, el jo, és el pensament (res cogitans). No ho relaciona amb funcions socials dins d'un Estat.
Teologia	El demiürg platònic té la funció d'ordenar, inspirant-se en el MI crea el temps generant el MS sobre la <i>jora</i> (espai). Tot i això la representant de la divinitat en la filosofia platònica més que el demiürg (que és una metàfora) seria la Idea de Bé (causa i fonament de la resta d'Idees).	Déu, la res infinita, és la substància més important. Tot i que en l'ordre del coneixement (<i>ordo cognoscendi</i>) la descobreixo en segon lloc, en l'ordre de les essències (<i>ordo essendi</i>) és creadora de les altres dues (jo i el món).
Finalitat	Els temes ètics i polítics són els més importants (la metafísica té la funció de justificar el seu model d'Estat). Tota la seva filosofia està encarada a justificar la República.	Davant de la decadència de la filosofia vigent, ens hem de desprendre del saber tradicional, la idea és fonamentar el coneixement a partir del seu mètode. No té teoria ètica (moral provisional) ni política.

2	PLATÓ	LOCKE
Estil	Obra extensa, escrita en forma de diàleg i sovint va recórrer al mite i la metàfora	Fa un tractat filosòfic, on els temes que va tractant estan ordenats de forma sistemàtica
Realitat (Metafísica)	Dos móns: L'Intel·ligible i el sensible.	Pressuposa l'existència d'un món exterior a nosaltres en tant que causa de les nostres idees.

Idea	Realitat extramental, immaterial, eterna i invariable, que és el fonament i model dels objectes sensibles. Formen part del món intel·ligible i són dins de l'ànima de l'home, per tant, són d'alguna manera, innates.	Totes les nostres idees procedeixen de l'experiència i són continguts mentals (no pertanyen a un altre món). No accepta l'existència d'idees innates. La nostra ment, quan naixem, és una "tabula rasa".
Tipologia d'idees	4 tipus: Idees de les coses (cavall, taula), Idees matemàtiques (teorema de pitàgores), Idees de valors (justícia) I Idea de Bé, la causa de la resta d'Idees	Vàries classes: Simples: la ment les rep de forma passiva ja sigui de l'exterior (idees de sensació) o de l'experiència interna (idees de reflexió). Complexes: l'enteniment és actiu creant idees de tres tipus (substàncies, relacions o modes)
Coneixement	La raó és la que ens condueix al món vertader. 4 classes: Noesis: intuïció de les idees, Dianoia: raonament a partir d'idees, Pistis: creença razonable i Eikasia: representació, conjectura.	L'experiència és el substrat del nostre coneixement. 3 tipus de coneixement: Intuïtiu, demostratiu, i sensible
Psicologia	L'home és una unió antinatural entre l'ànima, que pertany al Món de les Idees i el cos (Món Sensible). Coneixem a través de l'ànima, que pot recordar les Idees.	El jo és la consciència, no puc demostrar l'existència de l'ànima. La consciència (la ment que és el subjecte de coneixement) és dinàmica i canvia per l'experiència.
Política	La seva teoria política està vinculada amb l'ètica i fonamentada en la Metafísica. Parteix de la base que només els que coneixen les Idees de justícia i de bé són capaços de dur-les a terme (intel·lectualisme moral).	La seva filosofia política és independent de la teoria del coneixement. Parla de la necessitat que existeixi un poder polític que té la funció d'actuar en benefici del bé públic i està legitimat per el consens dels ciutadans (no per el coneixement).
Estat ideal	La República. Model d'Estat sustentat en la Teoria de les Idees. Els filòsofs han de ser els governants. El coneixement d'allò diví diviniza i els fa competents a l'hora d'assumir el govern (coneixen el Bé i actuen pel Bé de la comunitat).	Les societats civil/política. S'hi arriba mitjançant un pacte que estableix que tot poder s'ha d'exercir mitjançant el consentiment de la majoria. Critica la idea d'una autoritat fonamentada en el dret diví (experiència de les monarquies absolutes sustentades per "la gràcia de Déu").
Formes de govern	El millor règim polític és l'aristocràcia però també la monarquia constitueix una de les formes justes de govern. Entre les formes injustes de govern es troba la democràcia.	El millor règim polític és aquell que es basa en la voluntat dels seus ciutadans (més semblant a la democràcia). La monarquia pot ser bona sempre i quant el poder polític no es centri en el rei sinó en el parlament.

3	PLATÓ	HUME
Coneixement	Els sentits ens enganyen i l'experiència només ens mostra una realitat aparent (món sensible).	Parteix de l'experiència com a font i límit dels nostres coneixements.

Postura davant dels sentits/raó	La raó és l'autèntica font de coneixement, ja que és l'única capaç de conduir-nos a conèixer el Món intel·ligible, el vertader. Els sentits ens mostren una realitat que és l'aparença per tant, ens proporcionen un coneixement cert.	Per l'única cosa que podem fer servir la raó és pels judicis matemàtics i els lògics (que són relacions d'idees, que no amplien el coneixement). L'experiència dels sentits ens proporciona l'únic coneixement fiable: les impressions.
Idea	Realitat extramental, immaterial, eterna i invariable, que és el fonament i model dels objectes sensibles. Les coses són còpies de les idees. N'hi ha de quatre tipus i estan jerarquitzades: les de coses, matemàtiques, de valors i la Idea de Bé/bellesa, la idea superior, la causa de la resta d'Idees	Les idees són representacions mentals de les impressions, imatges de les impressions que han perdut la força que tenien, són còpies d'impressions. Poden ser simples o complexes i poden provenir de la memòria o de la imaginació (en aquest últim cas, són idees falses perquè no remetent directament a cap impressió real).
Innatisme	L'ànima ja posseeix el coneixement de les Idees dins seu, només es tracta de recordar-lo. Per tant, l'ànima, en realitat, ja coneix de forma innata les Idees.	No accepta l'existència d'idees innates. Defensa la màxima de Locke, la nostra ment, quan naixem és com un paper en blanc (tabula rasa)
Psicologia	L'home és una unió antinatural entre l'ànima, que pertany al Món de les Idees i el cos (Món Sensible). Coneixem a través de l'ànima, que pot recordar les Idees.	Critica la idea de jo. No podem parlar d'una substància permanent quan només coneixem un conjunt de percepcions canviants (jo penso, jo camino, jo menjo, etc.)
Món	El món que experimentem és l'aparença, és una mala còpia del món vertader (l'Intel·ligible) i no constitueix cap fonament de realitat ni de coneixement.	No podem estar segurs de l'existència del món perquè l'únic que coneixem són impressions però no sabem d'on venen. Qüestiona l'existència de la realitat física.
Ètica	Intel·lectualisme moral, el coneixement (de les idees ètiques) s'identifica amb la virtut. Només qui coneix el bé (Idea) és capaç de dur-lo a terme. S'han de controlar i reprimir els desitjos, les emocions i els impulsos sensibles.	Emotivisme moral. La bondat o la maldat només la descobrim quan al nostre interior hi trobem un sentiment d'aprovació o de reprovació d'una acció. Les qüestions morals no depenen de l'enteniment sinó del sentiment. El plaer i la utilitat són els factors que determinen l'aprovació d'una acció.

4	PLATÓ	KANT
Idees	Les idees són absoluts, són realitats extramentals, atemporals i immaterials. Plató ens diu que formen part d'un altre món (l'Intel·ligible) que és el fonament i model dels objectes sensibles i, per tant, transcendeixen i condicionen la realitat. Tant la metafísica com la teoria del coneixement platòniques es basen en la veritat de les Idees.	Les idees són produïdes per la raó, però no poden tenir un ús constitutiu del coneixement perquè llavors és quan generen il·lusions (no podem fonamentar la metafísica en aquestes). Però si els donem un ús regulatiu, poden exercir un paper útil pel saber (tot i que no les puguem conèixer sí que podem pensar-les i això ens ajuda a avançar en la ciència).

	N'hi ha de quatre tipus i estan jerarquitzades: les de coses, matemàtiques, de valors i la Idea de Bé/bellesa, la idea superior, la causa de la resta d'idees.	En la recerca d'allò incondicionat, la raó opera creant tres idees: la d'ànima (estudiada per la psicologia), la de món (cosmologia) i la de Déu (teologia).
	En tant que absoluts i fonaments metafísics, les idees també regeixen l'ordre moral de la societat (Intel·lectualisme moral), és a dir que també són la condició de possibilitat de l'ordre moral.	Tot i no poder fonamentar el coneixement metafísic, les idees (Déu, el món i l'ànima) es converteixen en els postulats, les condicions de possibilitat de l'ètica. Donen sentit a la raó pràctica.
Humanitat i Llibertat	En la constitució del seu ideal d'Estat (la República), els ciutadans són instruments, cadascú té una funció determinada de naixement (artesans, guerrers o governants) i tots són educats per servir el bé públic. Plató no contempla la humanitat com a principi de la seva teoria ètica.	La humanitat és un dels principis de la seva ètica. La llibertat en el món és un postulat de l'ètica. Kant és un filòsof il·lustrat, enemic dels totalitarismes i defensa que l'home s'ha de poder educar a ell mateix en llibertat.
Virtut/talent	Els ciutadans neixen determinats, d'acord amb el seu tipus d'ànima podran desenvolupar una virtut o una altra i en funció d'això tindran un lloc dins de la societat.	Ningú neix determinat ni condicionat a desenvolupar una virtut determinada. Però Kant diu que si algú neix amb un talent "x" que podria ajudar a millorar la societat i no ho fa, està actuant en contra el deure moral.
Teoria Ètica	Intel·lectualisme moral: el coneixement (de les idees ètiques) s'identifica amb la virtut. Només qui coneix el bé (Idea) és capaç de dur-lo a terme i viceversa: el mal és fruit de la ignorància. Des del punt de vista de Kant, aquesta és una ètica heterònoma perquè les decisions morals (actuar bé) no són el reflex d'una voluntat lliure (depenen de la Idea de Bé).	Deontologia moral: elabora una ètica autònoma, basada en la llibertat i on les decisions i les lleis morals (deure, imperatiu) no depenen d'un principi extern (com la idea de bé o la recerca de la felicitat). En els actes morals, el motiu de la voluntat (bona) es troba dins d'aquesta i per això, l'ètica té un caràcter formal i universal

5	PLATÓ	MILL
Funció dins de l'Estat	Correlació entre l'ànima i l'Estat (psicologia i política). Depenent del tipus d'ànima que ens doni tindrem una funció dins de la República.	No fa partícip de l'ànima i deixa en mans de cadascú el decantar-se per una professió o una altra.
Pedagogia	Depenent del tipus d'ànima tindran un ensenyament o un altre. En el grau més elevat està l'ensenyament dels governants que dura fins els 50 anys.	Creu que és important que es promogui la obligatorietat de l'ensenyament, independentment de la classe social d'una persona.

Política	El govern ideal és en el que manen els filòsofs. Parla d'un Estat que controla tots els aspectes de la vida dels que l'integren. La democràcia és una de les formes injustes de govern (tot i que en la seva etapa crítica matisa una mica aquesta posició). L'Estat platònic no pretén avançar, ha d'estar sempre igual.	Defensor de la democràcia representativa i del liberalisme (mínima interferència de l'Estat en l'economia i en la vida privada de les persones). Està influenciat per els ideals de la Il·lustració i per això serà partidari de que l'Estat busqui constantment el progrés.
Felicitat individual	Els interessos particulars han d'estar sotmesos al bé comú i si cal s'ha de sacrificar la felicitat individual per la col·lectiva.	Mentre la societat o l'Estat on visqui un individu sigui lliure i justa, aquest podrà exercir la seva llibertat i serà feliç. Ara bé a la felicitat completa només s'hi arriba si tothom és feliç.
Plaer	La felicitat s'identifica amb el bé, no amb el plaer.	El plaer (no individual sinó col·lectiu) és el que ens condueix a la felicitat. Hedonista universalista

6	PLATÓ	NIETZSCHE
Estil	Obra extensa, escrita en forma de diàleg i per fer-se entendre sovint va recórrer al mite i la metàfora	Utilitza un estil provocador, que no només pretén desacreditar allò que critica sinó que també busca ridiculitzar-ho
Sòcrates	Mestre admirat per Plató, li va dedicar tota la seva teoria convertint-lo en el protagonista de tots els seus diàlegs	El corruptor, el culpable de la inversió de valors de tota la filosofia i la moral occidental.
Concepció de la realitat	Dualista, existeixen dues realitats: el Món Intel·ligible (el vertader) i el Món Sensible, que és una còpia del primer.	Critica la concepció de les Idees com a "ésser vertader". Només existeix un món, el de la vida: la realitat és pur devenir
Coneixement	Els sentits només serveixen pel coneixement de l'aparença. La raó és la que ens condueix al món intel·ligible. Es pot arribar al coneixement de les veritats universals.	Confia plenament en els sentits com a font de coneixement. La Veritat és una il·lusió. La realitat és devenir i sempre és interpretació, no valen els conceptes (que l'ofeguen) només la podem captar mitjançant metàfores.
Déu	La representant de la divinitat en la filosofia platònica més que el demiürg (que és una metàfora) seria la Idea de Bé, que és el fonament de la resta d'Idees.	Nega l'existència de Déu, de les Idees platòniques i de tots els valors, lleis o conceptes associats a un món superior intangible que domina sobre el de la vida
Ètica	Intel·lectualisme moral, el coneixement (de les idees ètiques) s'identifica amb la virtut. S'han de controlar i reprimir els desitjos i impulsos sensibles.	L'ètica occidental (origen: Sòcrates) reprimeix els instints i és la formulació de la moral dels esclaus, que ha domesticat els impulsos vitals dels homes.

Antropologia	Parteix d'una antropologia dual: l'home és una unió antinatural d'ànima i cos. Diu que el cos és la tomba de l'ànima	Monisme antropològic: no hi ha divisió entre cos i ànima, el cos com a essència de l'ésser humà.
Ésser superior	El filòsof abandona el món sensible i és capaç de conèixer la Veritat (el presoner alliberat de les cadenes de la ignorància en el Mite de la Caverna).	El súperhome (metafòricament el nen) s'ha alliberat dels valors de la moral i tradició occidental. Té una voluntat lliure, creadora, no sotmesa a cap valor aliena a la vida.
Política	El més important és aconseguir el bé comú dins de la República i això s'aconsegueix amb governants justos, els filòsofs, els savis. Defensa d'una idea de política per la comunitat.	Defensa l'individualisme, tant en allò ètic com en allò polític i rebutja l'Estat, el cataloga com "el monstre més fred" que ens menteix dient-nos "jo sóc el poble".

7	DESCARTES	LOCKE
Coneixement	Vol crear un mètode universal basat en la raó . No ens podem refiar de l'experiència sensible ja que podem dubtar-ne (parteix de l' escepticisme).	Percebem la realitat a través de l'experiència, que és el substrat de les nostres idees, que fonamenten el coneixement.
Idees (tipologia)	Són els continguts mentals del jo i n'hi ha de tres tipus: Adventícies: extretes a partir de l'experiència sensible (no vàlides). Factícies: construccions de la nostra imaginació (no vàlides). Innates: impreses en la ment (les úniques a partir de les quals es pot construir el coneixement)	Totes les nostres idees procedeixen de l'experiència i n'hi ha de varies classes: Simples: la ment les rep de forma passiva ja sigui de l'exterior (idees de sensació) o de l'experiència interna (idees de reflexió). Complexes: l'enteniment és actiu creant idees de tres tipus (substàncies, relacions o modes)
Innatisme	Accepta l'existència d'idees innates i aquestes li serviran per provar la segona veritat (l'existència de Déu).	No accepta l'existència d'idees innates. La nostra ment, quan naixem, és una "tabula rasa" i les nostres idees només provenen de l'experiència sensible.
Substància	Allò no necessita de cap altre realitat per existir. N'hi ha tres (Jo, Déu i el Món) i constitueixen els tres àmbits de la realitat.	És una idea complexa que imaginem o suposem com a suport de les nostres idees simples, però no podem demostrar empíricament la seva existència.
Identitat personal	El Jo es caracteritza pel pensament i és la primera veritat en l'ordre del coneixement: el fet de pensar ens mostra el nostre ésser. És la res cogitans, la nostra ment, l'ànima.	El jo també és evident en sí mateix a causa del pensament però no pertany a l'ànima (de la qual no en puc demostrar la seva existència) sinó a la consciència, que és dinàmica i canvia per l'experiència.

<p>L'Existència del món</p>	<p>El món és la tercera veritat i es caracteritza per l'extensió (inclou el nostre cos) . Però del món només en podem deduir la seva existència en el sentit mecanicista, no podem parlar de qualitats secundàries (impressions) com la forma, color, etc, perquè en podem dubtar (són confuses).</p>	<p>Pressuposem l'existència d'un món exterior com a causa de les nostres sensacions però no és un coneixement evident, sinó més aviat probable. No coneixem el món exterior en sí mateix, només les idees sensibles que ens provoca. També considera que les qualitats primàries generen idees més confuses i subjectives, només ens podem confiar.</p>
------------------------------------	---	---

8	DESCARTES	HUME
<p>Coneixement</p>	<p>Vol crear un mètode universal basat en la raó.</p>	<p>Parteix de l'experiència com a font i límit dels nostres coneixements.</p>
<p>Punt de partida</p>	<p>No ens podem fiar de l'experiència sensible, ja que podem dubtar-ne. Escepticisme metòdic. Parteix del dubte per veure si pot trobar una veritat de la qual no en pugui dubtar.</p>	<p>No ens podem fiar de la raó com a instrument del coneixement de la realitat. El coneixement no traspasa els límits de l'experiència.</p>
<p>Postura davant dels sentits/raó</p>	<p>Dubtem dels sentits com a eina de coneixement (ja que a vegades ens enganyen). Aquest és l'únic nivell de dubte que mantindrà fins al final de la seva filosofia. La raó és l'única eina de coneixement fiable.</p>	<p>Per l'única cosa que podem fer servir la raó és pels judicis matemàtics i els lògics (que són relacions d'idees que no amplien el coneixement). L'experiència dels sentits ens proporciona l'únic coneixement fiable: les impressions.</p>
<p>Criteri de Veritat</p>	<p>Tot el que jo percebi de forma clara i distinta serà vertader</p>	<p>Una idea només és vertadera si prové d'una impressió</p>
<p>Idea</p>	<p>Representació mental. N'hi ha de tres classes: adventícies (provenen de l'experiència), factícies (construïm nosaltres combinant altres idees) i les innates (el pensament les posseeix per ell mateix). A partir de les Idees innates demostra l'existència de Déu.</p>	<p>Les idees són representacions mentals de les impressions, imatges de les impressions que han perdut la força que tenien, són còpies d'impressions. Poden ser simples o complexes i poden provenir de la memòria o de la imaginació (són idees falses perquè no remetent a cap impressió real).</p>
<p>Innatisme</p>	<p>Accepta l'existència d'idees innates i, de fet, aquestes li serviran per provar la segona veritat (existència de Déu).</p>	<p>No accepta l'existència d'idees innates. Defensa la màxima de Locke, la nostra ment, quan naixem és com un paper en blanc (white paper).</p>
<p>Conceptes Metafísics</p>	<p>Prova l'existència de tres veritats, tres substàncies: jo, déu i el món.</p>	<p>Critica els conceptes metafísics (jo, Déu i el món) i la idea de substància.</p>
<p>Principi de causalitat</p>	<p>No el menciona com a tal però la seva teoria mecanicista del món pressuposa el principi de causalitat. L'univers és com un gran mecanisme on tots els fenòmens estan regits per la relació causa-efecte.</p>	<p>Qüestiona el principi de causalitat perquè no tenim impressions de la connexió necessària entre el que anomenem «causa» i «efecte». Per tant, no podem explicar els fenòmens a partir d'una relació causal.</p>

Conseqüències de la seva teoria	El seu mètode li servirà per fonamentar el coneixement. Del seu sistema filosòfic n'extreu 3 veritats (Jo, Déu i el Món) equivalents a les tres substàncies.	No podem conèixer res més enllà de les nostres impressions (escepticisme). Però també ens dirà que creure en algunes veritats (com l'existència del món) és necessari per a la nostra supervivència.
--	--	--

9	DESCARTES	NIETZSCHE
Veritat	La filosofia hauria de ser un saber universal. Crea un mètode de coneixement per arribar a la veritat.	La veritat és una il·lusió, tot són interpretacions.
Concepció de la realitat	Realitat composta de tres substàncies de naturaleses diferents: Déu (res infinita), jo (res cogitans) i el món (res extensa).	Només existeix un món, el de la vida: la realitat és pur devenir.
Coneixement	No ens podem refiar de l'experiència sensible ja que podem dubtar-ne. Elabora el coneixement a partir de les idees innates del jo. Procedeix de forma deductiva relacionant conceptes.	Confia plenament en els sentits com a font de coneixement. La realitat és devenir i sempre és interpretació, no valen els conceptes (que l'ofeguen) només la podem captar mitjançant metàfores.
Déu	Déu, la res infinita, és la substància més important. En l'ordre de les essències (ordo essendi) és creadora de les altres dues (jo i el món).	Déu ha mort i amb ell tots els transmóns inventats per la metafísica tradicional. Nega l'existència de qualsevol entitat superior a la realitat i la vida.
Antropologia	Dualista: home compost per dues substàncies: res cogitans (el jo) i res extensa (el cos) connectades per la glàndula pineal.	Monisme antropològic: no hi ha divisió entre cos i ànima, el cos com a essència de l'ésser humà.

10	LOCKE	MILL
Ideologia política	S'oposa a l'absolutisme monàrquic i defensa la monarquia parlamentària i la divisió de poders.	Defensor de la democràcia representativa i del liberalisme.
Principi regulador	Hi ha una LLEI NATURAL (ningú pot atemptar en contra de la vida, salut o possessions dels altres) i en les societats polítiques el poder haurà d'assegurar aquests drets naturals dels homes.	PRINCIPI DEL DANY: implica que la gent és lliure de fer el que li sembli convenient sempre i quan no perjudiqui els altres.

Consideració dels individus	S'arriba a les Societats Polítiques a través d'un pacte, un contracte fet entre els individus que decideixen instaurar un poder polític. Parteix de la idea de que els ciutadans són autònoms i tenen dret a decidir, a prendre decisions i no és legítima una sobirania que no es regeixi per la majoria.	L'utilitarisme té com a objectiu que el màxim nombre de persones obtinguin la felicitat. Però el fonament d'aquesta teoria es troba en el que ell anomena la "dignitat humana": qualsevol regla l'ha de tenir en comte, per tant, l'ètica ha de valorar els individus autònoms i els seus drets com a éssers humans (fins i tot acollint-se en aquest argument defensa el vot femení).
Poder polític	El pacte instaura un poder polític que tindrà la funció de fer justícia, assegurar els drets naturals, fer lleis clares i fer-les complir. No s'ha d'intervenir en cap aspecte més, el poder té els seus límits en els drets privats.	El poder de l'Estat ha de limitar-se als afers públics. Fins i tot a nivell econòmic, com més es limiti, millor. Però l'Estat no té dret a intervenir en la vida privada dels individus (sempre i quant no perjudiquin a ningú). També són fonamentals la llibertat de pensament i d'expressió.

11	LOCKE	NIETZSCHE
Coneixement	Percebem la realitat a través de l'experiència, que és el substrat de les nostres idees, que fonamenten el coneixement.	Confia plenament en els sentits com a font de coneixement però no podem empresonar les experiències en idees o conceptes. Només podem captar la realitat mitjançant metàfores.
Món exterior	Pressuposem l'existència d'un món exterior com a causa de les nostres sensacions però no és un coneixement evident, sinó més aviat probable.	Només existeix un món, el de la vida: la realitat és pur devenir i no té sentit buscar evidències d'aquesta, no en podem tenir un coneixement objectiu.
Postura política	S'oposa a l'absolutisme monàrquic i defensa la monarquia parlamentària i la divisió de poders.	No té una postura política definida, però parla negativament tant de demòcrates com de socialistes.
Estat	Justifica la idea d'Estat que reguli la societat a partir de l'establiment d'un pacte entre els individus. El poder polític tindrà la funció de regular la vida pública i està sustentat en la voluntat de la majoria.	Defensa l'individualisme i rebutja l'Estat, el cataloga com "el monstre més fred"* que ens menteix dient-nos "jo sóc el poble". *Així parlà Zaratustra

12	HUME	NIETZSCHE
Coneixement	Percebem la realitat a través dels sentits, el coneixement és experiencial i les nostres impressions són el substrat de les nostres idees, que fonamenten el coneixement.	Confia en els sentits com a font de coneixement però no podem empresonar les experiències en idees o conceptes. Només podem captar la realitat mitjançant metàfores.
Món	No podem estar segurs de l'existència del món perquè l'únic que coneixem són impressions però no sabem d'on venen. Qüestiona la realitat física però defensa que creure en la seva existència és necessari per la supervivència.	L'autèntica realitat és l'esdevenir, el món de la vida, que és una força, un poder, impossible de captar mitjançant conceptes. No té sentit buscar evidències de l'existència de la realitat, ja que no en podem tenir un coneixement objectiu. El coneixement objectiu del món és una ficció.
Déu	Directament no nega la seva existència sinó els arguments en què es basen altres filòsofs. No podem justificar la seva existència a partir del principi de causalitat ni tampoc a partir de la idea de Déu.	Idea de Déu és la gran enemiga, ja que ha estat l'instrument de repressió dels homes. Déu ha mort i amb ell tots els transmons inventats per la metafísica tradicional. Nega l'existència de qualsevol entitat superior a la realitat i la vida.
Ètica i moral	Emotivisme moral. La bondat o la maldat només la descobrim quan al nostre interior hi trobem un sentiment d'aprovació o de reprovació d'una acció. Els homes desitgen actuar moralment perquè la vida bona produeix satisfacció i plaer, mentre que la vida deshonrosa produeix insatisfacció i malestar. El plaer i la utilitat són els factors que determinen l'aprovació d'una acció.	La moral basada en els sentiments i les emocions és la moral dels esclaus, dels ressentits, de l'home decadent. Són esclaus, perquè basen les seves teories en allò vulgar: en el benefici que se'n treu d'una acció, en la utilitat. La moral noble, en canvi, és la d'aquells que són capaços d'assumir la vida amb tota la seva plenitud, reflecteix la capacitat creadora (no depèn dels sentiments). No rebutja el dolor.

13	KANT	MILL
Noció de llibertat	La idea de llibertat és un dels postulats de l'ètica kantiana. És la condició de possibilitat de l'Imperatiu categòric i es troba implícita en la idea de deure. És un requisit transcendent de la moral. Ens parla sobretot d'una llibertat lligada a la raó i s'identifica sobretot amb la definició de llibertat positiva (llibertat d'expressió, de pensament) perquè ens parla de les potencialitats.	La idea de llibertat és central en la seva teoria ètica i molt especialment dins de la seva política (liberalisme). La proposta de regla utilitarista (basada en l'autodesenvolupament, la distinció qualitativa dels plaers i la dignitat humana) pressuposa la idea de llibertat. En la seva teoria política fa una definició de llibertat negativa perquè estableix el límit: sóc lliure de fer el que vulgui dins del cercle de no interferències.

Humanitat	La humanitat és un dels principis de la seva ètica. Una de les formulacions de l'Imperatiu categòric (Llei moral) diu: "tracta a la humanitat, tant en la teva persona com en els altres, sempre com un fi i mai com un mitjà".	La humanitat forma part de la regla moral de l'Utilitarisme d'S. Mill. Segons ell, la regla ha de tenir un valor universal, ha de contemplar la dignitat humana i, com a mínim, tenir en compte que cap situació que ens afavoreixi pot ser bona si malmet a un altre.
Teoria Ètica	Deontologisme ètic Elabora una ètica autònoma on les decisions i les lleis morals no depenen d'un principi extern (com la recerca de la felicitat). La finalitat de la conducta moral és el compliment del deure moral.	Utilitarisme ètic És una teoria ètica que identifica la utilitat amb el bé; allò útil és també allò bo i, per tant utilitat (mitjà) ens apropa a la felicitat, que és la finalitat de la conducta moral dels individus.
	En els actes morals, el motiu de la voluntat (bona) es troba dins d'aquesta i per això, l'ètica té un caràcter formal i universal. L'èmfasi es troba en les intencions de les nostres accions.	Els actes morals són útils (bons) si ens apropen a la felicitat i inútils (dolents) si ens allunyen d'aquesta o ens provoquen dolor. Així, la rellevància moral es troba en els actes concrets i en les seves conseqüències.
	Les ètiques que busquen el motiu de la voluntat en quelcom extern (com la utilitat, la felicitat o el plaer) són heterònomes, empíriques i materials, ja que reben la llei moral des de fora de la raó.	Tot i que l'utilitarisme de Mill contempla una regla (l'autodesenvolupament, en la dignitat humana, etc.) a l'hora de considerar les accions morals, la seva ètica se segueix fonamentant en el valor moral les accions concretes i en el seu resultats.
Felicitat	La felicitat no és un ideal de la raó sinó de la imaginació i per això no pot ser una finalitat moral. Per arribar-hi, pensem en elements empírics (ser rics, tenir salut, etc.) però no podem determinar amb seguretat i universalitat quina acció fomenta la felicitat d'un ésser racional. Segons Kant, la felicitat es busca a través de l'imperatiu hipotètic (pragmàtic).	La felicitat és la pauta a partir de la qual hem de guiar els nostres actes morals. Es determina si una acció és bona o és dolenta quan produeix felicitat a un major nombre d'individus. La felicitat s'identifica amb el plaer o l'absència de dolor i, per Mill, també incorpora els elements de la regla (utilitarisme de la regla): dignitat humana, autodesenvolupament i plaers intel·lectuals.

14	KANT	NIETZSCHE
Període de la història de la filosofia i motivacions	Filòsof modern alemany il·lustrat (s. XVIII). Criticarà les estructures de l'Antic Règim (el sistema feudal, la societat estamental i l'absolutisme monàrquic) i defensarà la idea que l'home, amb llibertat, és capaç de fer servir la raó i d'aprendre per ell mateix (sapere aude).	Filòsof contemporani alemany (s. XIX) La filosofia i la cultura occidental han construït un edifici de valors que han oprimint l'autèntica realitat: la vida, per això s'han d'esfondrar. Elaborarà una crítica a tots els sistemes filosòfics occidentals des de Plató (incloent-hi el kantianisme).

<p>Ètica</p>	<p><i>La fonamentació de la metafísica dels costums és la primera obra ètica de Kant, on intenta trobar un referent moral universal.</i></p> <p>Amb això en ment elaborarà una ètica autònoma, amb caràcter formal, ja que no es pot establir cap bé o finalitat de la conducta moral (com, per exemple, la felicitat o la vida) més enllà del compliment del deure moral (deontologisme ètic).</p> <p>Els postulats de l'ètica kantiana són precisament les idees que la raó pura no podia acceptar: la llibertat en el món, la immortalitat de l'ànima i l'existència de Déu.</p>	<p>La moral noble és la d'aquells que són capaços d'assumir la vida amb tota la seva plenitud, reflecteix la capacitat creadora.</p> <p>Així, la moral, per Nietzsche, no pot estar fonamentada amb cap idea més enllà de la vida mateixa perquè si no, es converteix en la moral dels esclaus, la que ens ha fet presoners de valors ficticis.</p> <p>Nietzsche criticarà l'ètica de Kant perquè encara arrossega els valors occidentals (idees de la raó pràctica). Diu que, per una banda, Kant rebutja la metafísica i critica la raó (Raó Pura) però, per l'altra accepta les idees de la raó i les torna a introduir a l'ètica.</p>
<p>Déu</p>	<p>Tot i no poder fonamentar el coneixement metafísic, les idees (l'existència de Déu, entre aquestes, donen sentit a la raó pràctica. Per a Kant, la moral no pressuposa la religió però condueix cap a aquesta: reverenciar a Déu no és altra cosa que obeir la llei moral, actuar pel deure mateix.</p>	<p>Idea de Déu és la gran enemiga, ja que ha estat l'instrument de repressió dels homes. Déu ha mort i amb ell tots els transmons inventats per la metafísica tradicional. Nega l'existència de qualsevol entitat superior a la realitat i la vida. En conseqüència, qualsevol ètica basada en aquesta creença és immoral, l'únic valor important és la vida.</p>
<p>Deure i llei moral</p>	<p>El concepte de deure és clau dins de l'ètica kantiana. Només les accions fetes <u>per</u> deure són morals i actuar per deure significa actuar amb reverència a la llei moral. La llei moral s'expressa en forma d'imperatiu categòric. Aquest, segons Kant, és incondicionat, només ens mostra la fórmula de la moral i està basat en les intencions. No et diu què has de fer en cada cas sinó com has d'actuar sempre. La primera formulació de l'imperatiu diu: "obra només segons una màxima tal que puguis voler al mateix temps que es converteixi en llei universal".</p>	<p>Nietzsche rebutja qualsevol mena de llei o norma en la moral i en tots els àmbits del saber perquè diu que són l'expressió del nihilisme, de la moral dels esclaus. L'únic valor realment important és la vida, i si existís algun deure moral estaria vinculat a aquesta.</p> <p>Nietzsche criticarà la noció de deure i imperatiu kantians. No existeixen les intencions pures perquè quan creiem que actuem "per deure", en realitat ens impulsen motius irracionals, sovint intencionats, dels que no en som conscients. L'imperatiu categòric, en el fons, només és l'abstracció dels nostres interessos personals.</p>

15	MILL	NIETZSCHE
<p>Moral</p>	<p>L'utilitarisme és una ètica constructivista, considera que podem fonamentar-la sobre principis racionals, empíricament contrastats i avaluats. Mètode inductiu</p>	<p>En la crítica i la fonamentació de la moral busca l'origen etimològic de les paraules bo i dolent. Mètode Genealògic</p>
<p>Plaer</p>	<p>Rebutja el dolor, encara que a vegades és inevitable sentir-lo. La felicitat implica plaer</p>	<p>No rebutja el dolor, perquè és part de la vida, cal saber-ne treure l'energia de superació. "Allò que no ens mata ens fa més forts"</p>

<p>Utilitat</p>	<p>Allò útil és bo per tant la utilitat ens apropa a la felicitat, que és el fi de la moral. La rellevància moral es troba en l'acció i les seves conseqüències.</p> <p>Tot i que l'utilitarisme de Mill contempla unes regles a l'hora de considerar les accions morals (dignitat humana, autodesenvolupament etc) la seva ètica se segueix fonamentant en el valor moral les accions concretes i en el seu resultats.</p>	<p>Primer hem de qualificar a la persona, aquesta, si és bona el que fa està bé. El noble fa les coses espontàniament, l'esclau és fred, calculador i preveu les conseqüències (critica el fet de que no importi si s'és egoista o no, sinó que importa el tipus d'acció). Són plebeus, esclaus, perquè basen les seves teories en allò vulgar: en el benefici que se'n treu d'una acció, en l'automatisme, en la passivitat; no en la capacitat creadora. És la moral de l'últim home.</p>
<p>Política</p>	<p>Defensor de la democràcia representativa i del liberalisme. Accepta la idea d'Estat, però rebutja la seva intromissió en la vida privada dels individus. La gent és lliure de fer el que li sembli sempre i quant això no suposi un dany a altres.</p>	<p>Rebutja l'Estat modern i les tendències demòcrates i socialistes. Critica a l'Estat catalogant-lo com "el monstre més fred"* perquè ens intenta fer creure que s'identifica amb el Poble.</p> <p><i>*Així parlà Zaratustra</i></p>